

Adam Milkovič:

Potepuhi

Cudno! premišljuje Dolgoroga, Zefa molze že toliko časa, vse se izgublja v trompeti, polna pa kar noče biti! Seveda — hm, ko pa niso opazili, da ima ta nenavadna posoda spodaj še eno luknjo!

Se Mihca je zaskrbelo. Pa je pogledal na tla in prestrašen zaklical: »Spušča! Spušča!« je kričal na ves glas. »Teče, teče, teče...«

Na, ta je pa lepa! Saj res! Pa so brž zamašili spodnjo luknjo — in trompeta je bila sedaj kar kmalu polna. Tako.

Pa je Dolgoroga trdila, da ima še nekaj mleka, in Zefa se je kar precej pripričala.

Prvi je prišel na vrsto seveda Mihca. O kako je lokal! Dobro, da je bila trompeta zgoraj precej široka — nazadnje se je kar na glavo postavil vanjo. »Zdaj pa ni več!« je zavpil, ko je stal še na glavi v trompeti.

»Bomo videli!« je rekla pomenljivo. In je bilo res tako. Ko sta se napili še Zefa in Beba, so se kozi vsi lepo zahvalili.

»Hvala lepa, teta, zdaj pa ne moremo več,« so dejali. Pa je koza preosta-

ko mleko spet sama popila in so bili vsi zadovoljni, najbolj pa Mihec, ki je komaj stal na nogah, tak trebušček je imel. Opohtekal se je na to in na ono stran, dokler ni končno telebnil v travo.

>Huuuu,< je vzdihoval. >to je pa kar preveč!<

V trebuščku ga je dobro mleko tete Dolgoroge že kar napihovalo pa je s strahom pomislil: Kaj pa — če bom počil? Zaskrbelo ga je. Ogleđoval je trebušček.

>Počil bom!< je nenadoma zaklical prijateljem, ki so stali okrog njega. V prvem strahu so se vsi razbežali, potem pa se potihlo pomenjkovali. Eden je svetoval tako, drugi drugače — vsi pa so bili istih misli: Škoda bi ga bilo, če bi se jim razletel! Mlad je še, dober čuvaj je in lajati zna. Kaj pa bodo brez njega? In je Zefa, buča kakor je ni kmalu, hitro našla od pomoč. Odvezala je vrstico in pristopila oprezno k sto-kajočemu prijatelju.

>Čakaj, Mihec,< je rekla in mu pričela ovijati trebušček z vrstico, >ti ga bom pa zvezala!<

In kako dobro je znala! Nazadnje je vrstico še prav trdno zadržnila, in Mihec se je zdaj ves zadovoljen postavil na klecajoče noge. Pogledal je prevezani trebušček in hvaležno dejal opici:

>Zdaj pa te imam še raje!< ji je rekel in se ji dobričal z repom. Seveda so bili vsi veseli. Beba se je domislila pesmi, ki jo je bila pela časih gospa Bradačeva, pa je kar pričela:

>Mi se imamo radi,
radi, radi, radi...
Mi se imamo radi,
celo noč in dan...<

Kaj takega! Vsi so ostrmeli. Kako je vendar lepo pela! Pa so jo poprosili, da bi še enkrat zapela, in je Beba pri prvi iznova začela. Zefa je zraven pričela udarjati po strunah, Mihec pa pihati v trompeto. To je bila godba! Sam kralj bi jo poslušal! In da je bilo še lepše, je koza Dolgoroga pretresujoče meketala: >M—ee, M—ee...<

No to je pa res imenitno! so pomislili vsi hkrati. Nazadnje ap je pričela peti še Zefa, seveda je pela drugi glas. Ker jim je šlo tako po sreči, so peli in igrali kar naprej — konec so zmirom izpustili pa od začetka pričeli. Končno pa je Mihec le izpustil trompeto.

>Jaz ne morem več,< je sopihal in debele solze so mu tekale iz oči.

Potem je široko zazehal, se postavil

na zadnji nogi in zviška telebnil v mehko travo.

>Že spim!< je rekel in hitro zatisnil oči. Nato je pričel vleči dreto skozi mokri smrček. Potem je v sanjah pričel objemati trompeto in pihal je: puh-puh... Zraven je brcal s tačkami — no, prav lepo mu je bilo, da ni zdajci zagledala Zefa na polju človeka v zeleni obleki in krivcom za klobukom. Bliže in bliže je prihajal in oprezal z očmi po polju. Prestrašili so se.

>Bežimo!< je svetovala Dolgoroga.

>Vstani!< je bleknila Zefa Mihcu v uhelj. Potem je pobrala tisto stvar s strunami, Mihec pa z gobčkom trompeto in so jo ucvrli v goščavo. Prva je bila seveda Beba. Visoko nad drevjem se je drla na ves glas in kazala prijateljem pot.

>Le brž! Le brž!< jih je priganjala. >No, zdaj pa na levo stran zavite, tu je močvirno! He, Mihec, zaspanec — le brž!< je zakrožila nad njim.

Bili so že dokaj daleč, ko je Mihec izpustil tisto težko stvar in telebnil med listje.

>Jaz ne morem več, pomagajte!<

Pritekli so k njemu, tudi Beba se je spustila na tla. Utrujeni so legli v mehko listje in praprot, nevarnosti ni bilo več pa so izmučeni drug za drugim zadržemali.

Proti večeru pa je pričela Zefa stikati za črvi in sadeži in je zašla še globlje v gozd. Ker se dolgo ni vrnila, so jo pričeli klicati, najbolj se je drla Beba.

>Zefa! Zefa! Butica potepena!<

Prisluhnili so. Nič. O Zefi ni duha ne sluha. Krog njih leži nema tišina, v goščavo sili noč.

>Čakajte!< se je domislil Mihec, >bom pa zatrobil!<

Napel se je, kolikor se je dalo in pihnil: Trara-a-a-a... Potem so spet prisluškovali, ampak Zefa se ni odzvala... Postalo jih je strah, Mihec pa je v skrbeh pomislil: kdo bo pa sedaj Dolgorogo molzel?

Potem je poiskovala srečo še enkrat Beba. Še višje je zletela in z vsemi močmi trikrat zaklicala:

>Zefa—! Zefa—! Zeeeeeee-fa!<

Nobenega odgovora ni, in Beba se potrta spusti na tla.

>Nikjer ni te smrklje!< pravi jezna.

Takrat niso spali skoro vso noč. Vnomer so vzdihovali, posebno Mihec! No, njega so pa proti jutru še težke sanje morale pa je v sanjah govoril:

>Kje pa si hodila smrklja? Le čakaj,

Petruša:

Dve Anici

Po tetinem pripovedovanju

I.

Mali Anici je umrla dobra mamica. Ker je bilo treba posestvu gospodinje in Anici mamice, se je njen oče vnovič oženil. Za ženo je vzel vdovo, ki je imela tudi hčerko Anico.

Očetova Anica je bila mnogo lepša od mačehine; zato je mačeha in njena hči nista marali. Pastorka je morala opravljati najtežja dela, mačehina hči je pa lenarila.

Nekoč je ukazala mačeha ubogi Anici, da mora oprati poln čeber perila. Deklica je res odšla k potoku in začela prati. Oprala je komaj par kosov, ko ji — joj nesreče — pade milo v vodo. Anica se je prestrašila, ker je vedela, da jo bo mačeha tepla, če ne bo perilo oprano v pravem času. Hoteč doseči milo, se je nagnila nad vodo, toda milo je že padlo na dno. Ker bi rada na vsak način dobila milo, je stopila v vodo.

Kar naenkrat zagleda pred seboj velik grad. Pogumno potrka na vrata. Odznatraj se zasliši tenak glasek: »Kdo je?«

»Jaz sem, Anica.« Vrata so se odprla in med njimi je stala majhna mačica — vratarica. »Kaj želiš, deklica?« je vprašala Anico.

»O, dobra mačica, ali si mogoče našla moje milo, ki mi je padlo v vodo? Mačeha bo huda, če ne bom oprala perila.«

»Mogoče ga je našla katera izmed mojih sestic. Pojdi z menoj!«

Mucka je prišla Anico za roko in jo peljala v sobo, kjer sta dve mačici čistili obleko.

»Ubogi mačici, kako morete vedve krtačiti obleko, ko sta tako majhni. Dajta meni krtačo!«

In dobra Anica je hitro osnažila vso obleko.

Šli sta v drugo sobo, kjer je ena sama mačica mesila testo. »Čakaj mačica, bom jaz zmesila!«

In že je pridna deklica izvršila svojo obljubo.

Ko sta prišli v tretjo sobo sta videli mačici, ki sta kuhali juho. Tudi teh se je dobra Anica usmili in jima skuhalo juho.

Vratarici je dobra in usmiljena deklica ugajala. Peljala jo je h kraljici in tudi tej je bila Anica všeč. Ko pa ji je vratarica povedala vse, kar je Anica dobrega storila, je bila tako vesela, da je

dobro Anico objela in poljubila na čelo. Potem je prišla Anico za roko in jo peljala v krasno dvorano, ki se je vsa lesketala v zlatu in dragih kamnih. Sredi dvorane je stala zlata miza s sedmi stolčki.

Kraljica je Anico posedla na najlepši stolček — nasproti prestola — in zamahnila z roko.

In glej! naenkrat je stalo na mizi mnogo najizbranejših jedil.

Zamahnila je drugič — in na mizi so stali dragoceni vrči napolnjeni s sladko medico!

Zamahnila je tretjič in zaslišala se je mila godba.

Anica je sedela kot začarana in občudovala krasoto dvorane. Sebe, ko ji je kraljica rekla, naj je, kar ji poželje srce, se je zdramila.

Oj, kako ji je poskakovalo srce veselja, da sme pokusiti toliko dobrih jedi! Doma ni jedla — odkar je imela mačeho — nikoli drugega kot suhe skorje kruha in sem pa tja kar je ostalo od kosila.

Komaj se je nasitila jo je peljala kraljica k visokim stopnicam in ji rekla: »Anica, ko boš prišla na vrh stopnic in boš zaslišala 'i-a, i-a' se ne smeš ozreti, ko boš pa slišala, 'kikiriki, kikiriki' se ozri!«

Anica se je kraljici zahvalila za vse kar je lepega videla in dobrega jedla, in stekla po stopnicah.

Na vrhu stopnic se ustavi in prisluhne. Aha: »i-a, i-a«; Anica se niti ne premakne. Sedaj pa: »kikiriki, kikiriki«,

hitro se obrne in glejte čudo: svetla zvezdica ji prileti na čelo.

P- še nekaj: na bregu jo je čakala lepa kočija z opranim perilom. Anici se je bilo treba le vvesti in že jo je kočija odpeljala domov.

Hudobna mačeha in njena Anica sta tekli pred vrata gledat, kdo se je pripeljal. Pa glejte, iz kočije je stopila sirota Anica in — ali vidita prav? Na čelu se ji blesti zvezdica.

Jož, kako sta ji zavidali! Mačeha ji je ukazala, naj pove, kako je prišla do zvezdice in zakaj se je pripeljala s kočijo. Anica je ubogala in jima vse povedala; le to je zamolčala pri katerem glasu ji je rekla kraljica, da se naj ozre.

II.

Vem, da si gotovo že mislite, dragi otroci, da je drugi dan mačeha poslala tudi svojo hčer prat perilo, da bi dobila tudi ona zvezdico. In res je bilo tako, le s to razliko, da ji je dala v pranje skoraj čisto perilo.

Se ni prišla dobro do potoka, že je vrgla milo v vodo in skočila za njim.

Kot Anica je tudi ona zagledala vrata. Toda Ana ni bila tako vlijudna kakor Anica; z vso močjo je butnila v vrata, da so odletela. In ko jo je mačica vretarica vprašala, kaj bi rada, se je zadrlo nanjo: »Kaj te pa briga, mačé grdo!« in jo je brcnila stran.

Ana je šla dalje po hodniku in stopila v tisto sobo, kjer sta dve mačici čistili obleko.

»Uh« je vzklila, »mačke naj čistijo obleko?«

Surovo je zgrabila obe mucki in jih zavila v obleko.

Šla je naprej, v drugo sobo in surova deklica je zgrabila mačico, ki je mesila testo in jo zamesila.

V tretji sobi je pa malo mačjo kuharico vrgla v vrelo juho, da se je sirota vsa opekla.

Kraljica, ki je Ano ves čas skrivaj opazovala, jo je poklicala k sebi in jo peljala kar k stopnicam, rekoč: »Ko boš na vrhu stopnic in boš zaslišala 'kikiriki, kikiriki' se ne smeš ozreti, ko boš pa slišala 'i-a, i-a' se ozri!«

Ana je stekla po stopnicah. »Kikiriki, kikiriki« se oglasi od nekoč. Takoj nato pa: »I-a, i-a«.

Ana se hitro obrne in — na čelo ji prileti dolg oslovski rep! Jož, kako smešno ji je mahal! Na bregu pa jo je čakala kočija? kaj še — umazana samokolnica in v njej še bolj umazano perilo.

III.

Lahko si mislite, kaj je počela doma mačeha! Vzela je v roke dolg nož in začela rezati rep od čela. Pa bolj ko ga je rezala, daljši je postajal. Vsa nejevoljna je vrgla nož stran in si izmislila nekaj drugega.

Anico in Ano je peljala v podstrešje k velikim skrinjam in jima rekla naj zbirata lešnike, sama se je pa postavila poleg in ju gledala. Misllila si je: »Ko bo Anica sklonjena nad skrinjo, bom spustila pokrov, ki ji bo odsekal glavo.« Čakala je ugodnega trenutka.

Ala zdajle! O, groza! Tisti trenotek se je Anica vzravnila, Ana se je pa sklonila in njena glava je odletela.

Ko je videla mačeha kaj je storila, je vzela vrv in se obesila pod streho.

Pridna Anica in oče sta še devet let živela v tisti hiši. Glas o Anici z zvezdico je šel po svetu in prišel tudi v deveto deželo. Kraljevič te dežele je odjezdil po Anico in se z njo poročil.

Na svatbo so povabili tudi mene. Dalj so mi jesti in piti, da mi je še sedaj jezik moker.

Če hodiš počasi, prideš prej

Po L. N. Tolstoj

Po nevarni, valoviti in s kamenjem posuti poti se je vozil kočijaž z veliko brzino na svojem vozu. Srečal je nekega pešca in ga vprašal:

»Ali pridem do večera v mesto?«

Ce boš vozil počasneje, prideš«, je odgovoril pešec.

»Čuden nasvet«, si je mislil kočijaž in je še bolj pognal konje. Kmalu se mu je zaradi prehudega tresenja in odskakovanja polomilo pri vozu kolo in je moral prenočiti sredi polja na prostem.

Ce hodiš počasi, prideš prej do cilja.

Odkod celovski zmaj

Gotovo veste vsi, da je poleg naše solnčne Goriške, poleg ponosnega Trsta in Istre še stara slovenska dežela, ki je izven naše zedinjene Jugoslavije. Ta dežela je naš — Korotan! Koroška ali Korotan je dežela, kjer je bila svojčas nekakšna matica našega naroda, od koder je prihajal ves slovenski duh na ostale slovenske dežele in ki je zaradi svoje narodnostne zavednosti bila zgled ostalim slovenskim deželam. Na Koroškem so še pred 520 leti ustoličevali slovenske vojvode in avstrijski cesarji so s tem priznavali slovenski narod. Toda od nesrečnega leta 1920, ko je bil izvršen na Koroškem po raznih predigrah plebiscit in se je ta nesrečno končal za Jugoslavijo, pripada Korotan sosednji naši državi — to je avstrijski republiki.

Glavno mesto Koroške je Celovec, ki leži ob lepem Vrbskem jezeru. Na Novem trgu v Celovcu stoji velik spomenik zmaja, in gotovo vas tudi zanima, zakaj so ga postavili Celovčani na svoj trg. Čujte pravljico:

Pred mnogimi leti je bival tam, kjer lež. danes mesto Celovec, v goščavi velik zmaj. Deželni poglavar je ukazal svojim podložnikom, naj preiščejo goščavo in močvirje, kjer se je zmaj skrival, in da ga naj ubijejo.

Podložniki so šli na delo. Ob robu goščeve so zgradili močan in visok stolp. Odtoč so imeli pregled in razgled na vso okolico daleč naokoli in tako so lahko iskali sovražnika. Nekega večera, ko je zašlo solnce, so slišali godrnjanje in renčanje, in v istem trenutku je blato brizgnilo visoko v zrak. Zdaj so možje dognali, kje spi zmaj, in takoj so naznanili to svojemu gospodarju, deželnemu knezu. Ta je bil zelo vzradoščen in je rekel: »Kdor si upa ali z zvijačo ali s silo ukrotiti in ubiti zver, temu podarim zgrajeni stolp in še bogata nagrada.

Cela gruča najpogumnejših hlapcev se je nato odpravila v močvirje in s seboj so peljali debelega bika; tega bika so privezali z verigo ob stolp.

Kmalu je začelo v močvirju nekaj šumeti in kakor kaka puščica je skočil sivi črv-velikan k stolpu, imel je pa peroti in pokrit je bil z luskinami kakor z oklepom. S kremplji je zgrabil bika in je na široko odprl žrelo, da bi ga požrl. Hlapci in oprode so hitro skočili naenj in kmalu so z žeznimi koli in bati pobili srdito in hudo zver.

V spomin na ta boj z zmajem so kparji zmaja izklesali iz kamena in ga

postavili na Novi trg v Celovcu kot menik.

Taka je zgodba o zmaju, simbolu koroške dežele, in posebnosti koroške pretočice, nekdanje Celovca.

Pravljice o lisici

Menda ni na svetu o nobeni živali toliko pravljic kakor o lisici. In v vseh pravljicah beremo, da je lisica zvita, prebrisana in lokava. Tu vam povem še jaz eno o lisici. Sicer ne trdim, da odgovarja resnici, vendar preberite jo in sami presodite.

Kadar se lisici zazdi, da ima že mnogo bolj v gostem kožuhu, vzame šop trave v gobec in stopi zadensko počasi v vodo, kjer se potopi. Ker bolhe ne prenesejo vode, zapustijo svoje bivališče kakor podgane potapljačoo se ladjo in iščejo rešitve na kakem suhem kraju, ki ga najdejo naposled na šopu trave. Zdaj spusti lisica hitro travo z gobca in se sama, rešena boljše nadloge vrne na suho.

Stric Brundek

Ivan Albrecht:

Pesem

Zi zi zi, med biseri
v jasni dan drče sani,
v levo, v desno, spet naprej
v dol in breg, na plan, juhej!

Solnce smeje se z neba,
veter brije, kar se da,
log in trata, njiva, breg,
vse se skrilo je pod sneg.

Naj pod snegom trata spi,
mi gremo pa na sani,
na saneh kot blisk urno
se vriskaje vozimo.

Kaj nam burja, kaj nam mraz,
zdaj je naše sreče čas:
Lica so kot nageljni,
v najlepšem solncu raščeni!

Pa kaj za to, če včasih kdo
potrka z nosom na zemljo,
saj kmalu spet med biseri
v ta solnčni dan zdrče sani —!

JUTROVČKI PIŠEJO

Kateri zimski sport mi je najljubši? Sneg je zapadel. Prinesel je nam ljubiteljem narave obilo veselja.

Izmed vseh zimskih sportov mi je najbolj všeč sankanje. Vsedem se na nje, ki drsijo kakor blisk po bregu navzdol, ki v njem ni Bog ve kaj toplo. A to nič ne de, saj se ta bolezen kmalu pozdravi.

Rajevec Gabrijela, uč. III. r. v n. š.
v Trbovljah

Kateri zimski sport mi je najljubši? Starka zima je že davno nastopila. Ni pa seveda pozabila na svoje poslanke snežinke. Ko sem nekega dne prišla iz šole, ni bilo doma staršev. Moja prva misel je bila drvarnica in smučke. Nekako plaho sem odšla na hrib za hišo. Roke so se mi tresle, da še nikdar tako. Ko sem si pripela jermena, sem se spustila po strmih hribu navzdol. Znašla sem se v nekem jarku z razkuštrano glavo in z rdečim nosom, saj ni bilo čudno, namesto po nogah, sem se vozila po glavi in tudi nasek se je malo poškodoval. Pa čeprav so me smučke peljale v jarek, mi smučanje najbolj ugaja izmed vsem zimskih sportov.

Aškerc Stefanija, uč. 3. r. v n. š.
v Trbovljah

Dragi stric Matic! Dolge zimske večere si krajšam z branjem lepih mladinskih knjig, vendar me kmalu spanec premaga. Moj najljubši zimski sport je smučanje, čeprav me večkrat prisili, da se bratsko poljubim z belim snegom.

Masten Danilo, uč. V. razr.
v Središču ob Dravi

Dragi stric Matic! Vsakikrat, ko dobim »Mlado Jutro«, preberem najprej spise mladih Jutrovčkov. Povedati Ti moram, da mi je včasih pri branju prav težko pri sreč. Zakaj tudi jaz bi se rada smučala in sankala a živim v takem kraju, kjer nikdar ne zapade sneg. Sneg vidimo, samo od daleč na Lovčenu in drugih visokih gorah. Želim si, da bi vsaj enkrat imela velike počitnice pozimi, da bi mogla v Sloveniji z Vami uživati zimsko veselje. Srčno Te pozdravlja Tvoja

Marija Ošlak, uč. III. razr.
v Tivatu, Boka Kotorska

Ljuba Marija! Vidiš, v življenju je zmerom tako. Cesar človek nima, tistega si želi, kar pa ima, tega ne zna ceniti. Ko sem prebral Tvoje pisemce, mi je postalo težko pri sreč. V duhu sem zagledal pred seboj sinje morje, solnce, višnjevo nebo in zelenje. Kako rad bi bil zdaj na Tvojem mestu, kako rad bi Ti prepustil ljubljansko meglo in mraz! Zdi se mi, da bi bilo nebeško lepo, če bi mogel ukaniti življenje vsaj za eno zimo: nič snega, nič mraza, nič

megle! Ko bi midva menjala, bi bilo bržkone obema ustreženo, a verjemi mi, ne za dolgo. Ti bi si kaj kmalu spet zaželela nazaj k morju, in najbrže bi se tudi meni kmalu spet tožilo po toli mrzli in megleni Ljubljani. Srčno Te pozdravlja

stric Matic.

Dragi stric Matic!

Mi všeč zelo je v »Mladem Jutru« vse: uganke, pesmi in pa križanke. Želim, da naj ostane za naprej tako lepo, kot je bilo doslej!

Kračun Zvonko, dijak klas. gymn.
v Mariboru

Dragi stric Matic! Odkrito Ti bom povedal, kaj mi ni všeč pri »Mladem Jutru«. Prvič izhaja prereditko. Moralo bi izhajati vsaj dvakrat na teden. Drugič pa pogrešam indijskih povesti, ki so mi bolj všeč od vseh drugih.

Franc Benedik, uč. V. razr. na Ledini
Bežigrad 33

Dragi stric Matic! Danes se spet oglasim in upam, da ne boš hud, ko imaš z nami toliko dela. Razpisal si natečaj o zimskem sportu. Jaz sem tudi eden izmed tistih, ki se navdušuje za razne sporte. Za božič sem dobil smuči in potlej sem komaj čakal, da bi zapadel sneg. Zdaj ga imamo, hvala Bogu, dovolj. Vsako popoldne grem smučat na slovensko Kalvarijo. Izpčetka še nisem znal dobro voziti, zdaj pa že gre malo boljše. Vendar se še zmerom kdaj zgodi, da se zavalim po snegu. Lepo pozdravljam vse Jutrovčke in Tebe, dragi stric Matic!

Krajnc Albin, učenec V. razreda
Studenec pri Mariboru

Dragi stric Matic! Moj najljubši sport je smučanje. Sv. Miklavž mi je prinesel lepe smuči brez vezi. Gotovo je imel premalo denarja, da bi mi bil prinesel kompletne smuči. Prosil sem potem ata, naj mi kupi vezi in mi jih je res kupil. A kaj je vse to pomagalo, ko pa ni bilo snega! Ko je bilo moje nestršno čakanje naposled vendarle utešeno s snegom, sem se šel veselo smučat. Vsak dan, ko pridem iz šole, napravim naprej vse naloge potem se grem veselo smučat. Smučam zelo rad, čepravčasih štrbunknem v sneg. Tebe dragi stric Matic in vse smučarje srčno pozdravljam.

Medvešček Dušan, učenec III. a razreda
Radeče pri Zidanem mostu

Dragi stric Matic! Od vseh zimskih sportov mi je najbolj všeč smučanje. Ko pridem iz šole domov se najprej najem, potem pa, hajdi na smuči! Lepo Te pozdravlja

Josip Gošek, uč. IV. razr.
Senovo—Rajhenburg

Dragi stric Matic! »Mlado Jutro« mi je zelo všeč, samo večkrat bi moralo izhajati in v večjem obsegu, da bi bilo več branja. Lepo Te pozdravlja

Štefan Vitko, uč. I. raz. mešč. šole
Senovo-Rajhenburg.

Dragi stric Matic! Otroci so veselijo zame, da bi se sankali. Jaz se tudi veselim. Meni je sankanje najbolj všeč. Sankamo se po hribu navzdol in časih se tudi prekopicemo in pomolimo noge v zrak. Enkrat sem tako zletela, da sem bila vsa bela. Lepo Te pozdravlja

Jana Klanjšček, uč. II. raz.,
Vučja vas.

Dragi stric Matic! Zbralo se nas je več skupaj in Ti tu po vrsti odgovarjamo na vsa tri vprašanja:

1. Z učenjem. 2. Smučanje. 3. Vse mi v »Mladem Jutru« ugaja.

Stupica Ana, Sitar Metka, Jenček Miha in
Delič Lepka, učenke II. b r. II. drž. r. gim.
v Ljubljani.

Dragi stric Matic! Z velikim veseljem odgovorim na Tvoje tretje vprašanje, ki sem si ga že dolgo želel. Ko se ob nedeljah zjutraj zbudim, vprašam takoj, kje je »Mlado Jutro«. Najprej preberem pravljice in povesti, potem se pa spravim nad uganke, križanko in zlogovnice. Veš, dragi stric Matic, najbolj všeč so mi Tvoji natečaji. Iz odgovorov, ki jih pošljejo Jutrovčki, zvem marsikaj zanimivega. Na ta način se šolarji vsaj malo spoznamo med seboj. In kar je največ vredno, je to, da objaviš vse spise bodisi da so dobri ali slabi, stric, Ti si res pravičen! Zdaj Ti povem pa še nekaj svojih želja: Ali bi ne bilo dobro, da bi prinašalo »Mlado Jutro« novosti iz tehnike širom sveta. Saj veš, fantje smo vsi bolj vneti za tehniko, in tudi dekleta bi s tem marsikaj pridobila. Hkratu pa pogrešam v Tvojem listu posebnega koticika za Jutrovčke z naslovom: »Besedo imajo mladi Jutrovčki«. V tem koticiku naj bi mladi šolarji povedali svoje mnenje o tem in onem. Ti, kot razsoden strček, nam boš že dal primerna navodila. Vse drugo pa prepuščam Tebi. Pri srčno Te pozdravlja Tvoj

Boris Deržaj, dijak II. drž. real. gim.
v Ljubljani.

Dragi Boris! Prav odkrito Ti povem, da sem bil Tvojega pisma najbolj vesel, ker vidim, da si res nekoliko premišljeval o tem, kako bi se dalo »Mlado Jutro« še izboljšati. Izkušal bom dobiti nekaj člankov iz tehničnega sveta in bom uvedel posebno rubriko za fante. Koticček, kakršnega si želiš za Jutrovčke sem že lani uvedel, vendar ni našel med otroci odziva. Nihče ni poslal ne vprašanj ne spisov, in tako je ta koticček ovenel, še preden se je utegnil razvesti. Koticček se je imenoval

»Vprašalna skrinjica«. Če je kak Jutrovček kaj vprašal, so mu lahko vsi Jutrovčki (ne vstevši mene) odgovorili, kakor so pač mislili, da je najboljše. Poizkusil bom še enkrat svojo srečo s tem koticčkom, in morda mi boš pomagal tudi Ti s svojimi tovariši. Kakor hitro dobim primerne prispevke, jih objavim. Lepo Te pozdravlja

stric Matic

Listnica uredništva

Učenci višje narodne šole v Vodica: Lepo se vam zahvaljujem za pozdrave, ki so me zelo razveselili. Saj še vedel nisem, da imam tudi v Vodicah toliko prijateljev, ko se niste poprej nikoli oglašili. Pesmico, ki jo je sam zložil Sešek Franc, bom čim prej objavil; povejte mu, da mi je bila zelo všeč. 17. marca razpišem nov natečaj in veselilo me bo, če se ga tudi Vi udeležite. Dotlej Vas pa vse prav lepo pozdravljam. Stric Matic.

Učenke in učenci slovenskega razreda v Mozlju srez Kočevje: Stric Matic se Vam prav lepo zahvaljuje za poslane spise. Skušal jih bo objaviti, vendar vam tega ne more zanesljivo obljubiti, ker je dobil toliko dopisov, da se mu je pod njihovo težo udrla pisalna miza!

Učenke in učenci osnovne šole na Runču pri Ivanjkovcih na Gori, v Črnomlju in na Bledu: Zahvaljujemo se Vam in vašim učiteljem za poslane spise. Stric Matic je bil zelo vesel, da si je pridobil z zadnjim natečajem toliko novih prijateljev. Izkušal bo objaviti vse dopise; če bo moral katerega izpustiti, mu pa tega nikar ne zamerite, zakaj prostor v »Mladem Jutru« je omejen. Prepričani smo pa, da Vas pri nagradah ne bo prezrl, in to je menda najvažnejše, jelite? Sprejmite vsi lepe pozdrave od strica Matica in od nas. Uredništvo.

Rado Čížekul, dijak v Celju: Tvoje pesmice so prav dobre in jih bomo o priiliki objavili. Malo moraš potrpeti, ker smo za zdaj še močno založeni s podobnim blagom.

Hej Jutrovčki! Slišali smo nekaj novega! Ubogega MEDVEDKA MARKCA so zopet ujeli cigani... Ali pa ste že čitali povest o Medvedku Markcu? Dobite jo v lepi knjigi, bogato ilustrirani v vsaki knjigarni in v tiskarni Slatnar v Kamniku za 15.— Din. To lepo povest je napisal isti pisatelj kakor »Potepuhe« in »Packa«, kar sedaj čitate v »Mladem Jutru« in »Zvončku«. Prosite mamico, da vam kupi knjigo: Medvedek Marček!

Ivan Albrecht:

Spomenik

Po ulicah ravnih vrviyo ljudje,
oj, sami veseli in srečni ljudje —
Pa kam se jim vendar tako mudi?
Da bi vsaj Anico slišali,
ko reva jih prosi tako lepó,
tako milo in krótko in vdano tako
ponuja cvetice mladi gospe,
ponuja gospodu, ki mimo gre,
cel šopek cvetic za petdeset par —
Gospod bi rad kupil, gospa pa: »Nikar,
danes denar je že — petdeset par!«

Utrne se Anici solza v očeh;
nocoj prenočila bo kje na smeteh —

Že dan se nagiblje in mrak se gosti
in sneg naletava, prežene ljudi.
Pa stisne se Anica v kot za vogal
in svet ji je mahoma lep in svetel —
Do jutra je daleč, je bliže v nebo,
tja angeli dušico mlado neso —
Telesce pa zmrzlo še zjutraj navpik
stoji za vogalom — gorja spomenik!

Nekaj o odmevu

Če zakličemo v smeri proti skalni steni, in zaslišimo odmev čez štiri sekunde, kako velika je potem razdalja, če

se držimo dejstva, da preleti zvok 335 m v eni sekundi?

Odgovor: 670 m.

Zadajte to vprašanje svojim tovarišem in videli boste, da bodo vsi odgovorili, da je bila razdalja 1340 m dolga, ker ne bodo premislili, da je v tem številu vračunan tudi povratek zvoka.

Stric Brundek

Za spretne roke

Rešitev uganke VII.

Učenec je najprej dognal, kako dolg kos žice tehtal 1 dkg. Na 1 dkg je prišlo 20 cm žice. Zdaj je vedel, da bo žica, ki bo 25 krat daljša tehtala 25 dkg. Učenec je torej odmeril 5 m žice, ki je res tehtala točno 25 dkg.

UGANKA VIII.

Pri vodovodni pipi stoji velika kad. Ti dobiš literko steklenico z nalogom izmeriti koliko drži kad.

Kako boš nalog izvršil v najkrajšem času?

Zlogovnica

Sestavi iz naslednjih 10 zlogov: aj-bad-bin--da-du-go-i-o-plar--ru 5 besed pomena: 1. drag kamen, 2. žitarica, 3. golob, 4. jarem, 5. muha — da bodo tvoje začetne črke od zgoraj navzdol naziv za novodobni izum velikega kulturnega in nacionalnega pomena za skupino, ki dajo naziv zanjo končne črke od zgoraj navzdol.

Križanka »Nabiralnik«

Vodoravno: 1. sredstvo za pogovor na daljavo, 3. kovina, 8. slonov zob, 9. nikalnica, 10. razbojnik.

Navpično: 1. risalni pripomoček, 2. naša pohodnica, 4. organ vida, 5. zaupna oseba, 6. zemlja, 7. števnik.

Rešitev križanke »Smuk«

Vodoravno: 2. žrd, 4. čop, 6. mož, 7. ol, 8. vi, 9. bič, 10. in.

Navpično: 1. vrč, 3. domovina, 5. polič, 9. bi.

Rešitev zlogovnice
Francija

Berite Langerjevo povest „PES II. ČETE“!
Dobite jo v Tiskovni zadrugi in vsaki drugi knjigarni